

MITROPOLIA MOLDOVEI ȘI BUCOVINEI

Protopiatul Iași 2

PAROHIA “SF. VASILE TĂTĂRAȘI”

Str. Vasile Lupu, nr. 32, Iași, jud. Iasi
tel: 0744267661

Nr. 10 – August 2017

FOAIA PAROHIALĂ

Prietenii - un dar de la Dumnezeu

Oameni grăbiți într-o lume modernă, o lume cu principii și cu foarte mulți prieteni. De ceva vreme, întâlnesc tot mai des noțiunea de “prieten virtual”. Observ cu oarecare tristețe, că termenul de prieten își pierde încetul cu încetul adevăratul sens al cuvântului, dar fiind într-o continuă mișcare, nici nu mai dăm importanță acestui aspect. Chiar de curând am aflat de o scindare a prietenilor în prieteni apropiați, prieteni mai îndepărtați, prieteni dragi, prieteni virtuali și lista poate continua....

Dacă îmi aduc bine aminte, în liceu, eram vreo treizeci și cinci de colegi într-o

clasă, însă numai vreo trei-patru eram prieteni între noi. Nu pentru ca n-aș fi vrut să fiu prieten și cu ceilalți colegi, dar poate că nu ne potriveam sau, poate nu aveam același fond sufletesc.

Ceea ce pot să afirm cu convingere este că, nu m-am despărțit de niciunul dintre prietenii mei de odinioară, ci pe toți îi port în suflet, toți au intrat în lăuntrul ființei mele, prin ceea ce au făcut pentru mine. De câte ori mă gândesc la prietenii mei, de fiecare dată am o bucurie, am o întâlnire în conștiința mea, în interiorul meu. Am bucuria aceea pe care o ai când te întâlnești cu cineva care ți-e drag și de care ești încredințat că și lui, i-e drag de tine. Ce înseamnă să ai prieteni dragi ? Cum putem face diferența între prietenii dragi și prietenii apropiați ? Dacă îmi permiteți, continui prin a întreba: Prietenii virtuali, pot fi și dragi ? Sau poate, cei dragi sunt dragi, iar cei virtuali, sunt virtuali și nimic mai mult. Personal, nu am găsit un răspuns, dar ceea ce știu este că, prietenii mei sunt în conștiința mea. Cum poți afirma că ai prieteni, când de fapt tu nu ai nimic!?

Să nu uităm că Domnul Hristos însuși, aici, pe pământ, a avut prieteni - pe ucenicii Săi i-a numit prieteni. Dacă citim în Sfânta Evangheligie aflăm că Domnul Hristos, cândva, a spus ucenicilor, în cuvântarea de despărțire - cuvântare pe care a ținut-o înainte de Sfintele Sale Pătimiri: „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc” (Ioan 15, 14). În cazul acesta, prietenia era condiționată de împlinirea poruncilor și vă spun, că în toate cazurile, prietenia pentru a exista, trebuie să fie condiționată de ceva, să se bazeze pe niște reguli. Să ne imaginăm prietenia ca pe o casă. Această casă trebuie să se sprijine pe ceva. Așa cum nu poți construi o casă fără o fundație bună, tot așa nu poți clădi o prietenie adevărată, fără credință, fără respect, fără dorința de a ajuta. Cum nu poate rezista o casă pe fundație de nisip, tot așa nu se poate clădi o prietenie pe ceva virtual, pe ceea ce de fapt ... nu există. Pe lângă fundație mai este nevoie și de liant. Acest liant nu este decât dragostea față de aproapele tău. De ce oare, a zis Domnul Hristos: „Sunteți prietenii Mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc”? Pentru că, dacă cineva nu face ceea ce poruncește Domnul Hristos, nu poate să intre în relație de prietenie cu El.

Astfel, putem afirma cu convingere că toți sfinții sunt considerați prieteni ai lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a privit pe ucenicii săi cu bunăvoință prietenească. Să nu uităm că Iisus Hristos a avut și alți prieteni. Tot în Sfânta Evangheligie citim că Lazăr era prieten al Domnului Hristos, afirmând: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit” (Ioan 11, 11). Se mai spune că Domnul Hristos îl iubea pe Lazăr și le iubea și pe surorile lui, pe Marta și pe Maria.

Când eram copil socializam foarte repede - toți copiii erau prietenii mei. În adolescență, am început să privesc prietenia cu mai multă seriozitate, începând să cern prietenii prin filtrul inimii. După terminarea stagiului militar, la acea vreme (fără rețele de socializare) ajunsam să-mi pot număra prietenii pe degete. Astăzi, primim cereri de prietenie de la persoane pe care nu le cunoaștem și cu toate acestea le oferim fără să stăm pe gânduri, darul lui Dumnezeu - prietenia. Nu vreau să dau lecții de viață, dar vreau să subliniez că, prietenia niciodată nu se cere, ea se câștigă! Cum? În timp, cu răbdare și respect “casa prieteniei” se ridică de la zero și se consolidează, iar o casă astfel consolidată, este durabilă peste vreme. Nu vreau să spun că ceea ce se întâmplă în zilele noastre, nu este corect, dar nici să nu tratăm cu prea multă ușurință ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit.

Esența prieteniei o constituie iubirea și respectul. Dar în prietenie, aceste elemente, iubirea și respectul, trebuie să fie cu reciprocitate. Dacă nu e reciprocitate, atunci nu există prietenie. În secolul 21, dacă tot ne înconjurăm cu prieteni virtuali, putem vorbi și despre iubire virtuală? Îmi aduc aminte, în tinerețe când spuneam părinților mei că mă duc să mă întâlnesc cu prietenii, tata îmi spunea “Eu sunt prietenul tău, cei la care te duci tu sunt colegi de școală sau parteneri de joacă!” La acea vreme, nu înțelegeam cuvintele lui. Trecând anii, cuvintele tatălui meu au rămas vii în mintea mea, realizând că prieten adevărat nu este cel care este alături de tine în permanență (la școală, la serviciu, pe facebook etc.), cel pe care îl porți în telefonul mobil, ci doar cel care te ascultă și cu care poți împărtăși bune și rele. Tatăl meu mă asculta întotdeauna, dar eu nu realizam acest lucru, considerând că doar cel care “bate mingea” cu mine îmi este prieten.

În prietenie, oferi și primești: oferi iubire și primești respect. Sunt unii care, la întrebarea: „Cu cine ești prieten?”, răspund: „Sunt prieten cu toți” sau “Am mulți prieteni... doar, nu i-am numărat”. Se spune însă, și pe bună dreptate, că un prieten al tuturor nu-i de fapt, prietenul nimănui. De ce? Pentru că nu se poate realiza această relație decât într-un cerc restrâns și decât acolo unde și oferi, și primești.

În “probatoriu” vă prezint un caz real. O bătrână venea în fiecare zi la spital și după vizita de dimineață lua micul dejun împreună cu un bărbat trecut de mult de prima tinerețe. De la asistenta de salon, am aflat că bătrâna vine zilnic, de când a fost internat bărbatul, chiar dacă acesta nu are nici-un grad de rudenie cu ea. Impresionat de seninătatea, blândețea și consecvența ei, văzându-o pe coridor am intrat în vorbă cu ea, întrebându-o ce o motivează, având în vedere vârsta ei, să vină zi de zi la spital, iar ea mi-a răspuns că bărbatul, un vechi prieten, suferă de insuficiență hepatică în formă avansată, că a fost operat de două ori; la aceasta

adăugându-se și o afecțiune derivată din boala Alzheimer, cu care a fost diagnosticat cu peste zece ani în urmă. Simțind bunătatea și liniștea care emana din trupul firav din fața mea, am întreat: prietenul dumneavoastră se va îngrijora dacă nu ajungeți să luați micul dejun împreună ? A răspuns că, din cauza bolii Alzheimer, nu-și mai aduce aminte nici să își i-a medicamentele ... ba, chiar nu mai știe nici cine este ea, că de câțiva ani nu o mai recunoaște. Am rămas surprins și aproape mecanic, i-am zis: Incredibil ! Prietenul dumneavoastră nu vă mai recunoaște și dumneavoastră, cu toate acestea, în fiecare dimineață ajungeți aici să luați micul dejun cu el. Unde mai întâlnești așa ceva în zilele de astăzi! Bătrâna, cumva a zâmbit, după care, privind fix în ochii mei, mi-a zis: Poate aveți dreptate....el, întradevăr nu mai știe cine sunt eu, dar eu știu cine este el... este prietenul meu.

Oare ce era în mintea dar mai ales în sufletul acestui om care “nu a cruțat nici cal nici călăreț” pentru a îndeplini porunca iubirii aproapelui. Sincer, nu știu. Dar știu că așa ceva trebuie să se întâmple în prietenie. În prietenie, oferi fără să ceri, pentru că iubirea nu calculează când oferă. De câte ori nu trecem indiferenți pe lângă suferința unui om care ne este prieten, căruia i-am dat “like”, căruia i-am dat “privilegiul” de a face parte din mulțimea prietenilor, în mare parte virtuali, cu care ne mândrim. Considerăm că, dacă avem cât mai mulți prieteni suntem mai “popolari”. Am ajuns să ne interiorizăm și să nu comunicăm fizic. Urăm “la mulți ani” oricui, fără să îl cunoaștem, dăm și primim “like-uri” cu nemiluita, iar când ne întâlnim pe stradă ne ocolim, sau dacă totuși ne întâlnim, nu găsim cuvintele pentru a încropi o mică conversație. Am citit în tinerețe o carte, scrisă de un scriitor german (Hans Fallada) care m-a impresionat foarte mult, cu titlul “Fiecare moare singur” și care redă destinul fiecăruia dintre noi. Acum, mă întreb: dacă tot “fiecare moare singur” la ce ne sunt de folos sutele de prieteni adunați și grupați pe siteurile de socializare? Oricine s-a încumetat să răsfoiască Sfânta Scriptură, a observat cu ușurință că Dumnezeu a creat o lume reală, nicidecum virtuală. Întradevăr, oamenii trebuie să trăiască în comunitate, așa cum mulți se vor grăbi să afirme, dar trebuie să fie o comunitate reală, bazată pe prietenie și iubire.

Pentru că, de obicei, omul, când oferă ceva din iubire, oferă din bucuria de a oferi. Bătrâna nu a făcut decât să ofere inima ei ! Dăruindu-se pe sine însăși, celui pe care îl are în vedere ca prieten, în același timp îl primește pe celălalt în inima sa, deplin încredințată că și acela oferă ceea ce primește: iubire și respect.

Am scris aceste rânduri cu convingerea că, în orice prietenie adevărată a oamenilor credincioși, legătura este făcută nu numai la nivelul omului, ci și din darul Domnului. Dumnezeu nu poate fi absent dintr-o prietenie a oamenilor

credincioși, dintr-o prietenie adevărată, cum a fost, de exemplu, prietenia dintre Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Grigorie de Nazianz, care au fost prieteni până la așa măsură încât se spunea despre ei că au un suflet în două trupuri. Au rămas în conștiința Bisericii ca un exemplu de prietenie adevărată.

În orice caz, e mare lucru să poți purta prietenie față de cineva și să primești dragostea prietenească a celui de lângă tine, fie că e lângă tine fizic fie că e lângă tine spiritual - în înțelesul că el poate fi foarte departe și totuși să fie foarte aproape, pentru că tu îl porți în suflet. Când oferind ceva din iubirea pe care o ai în suflet, începi să te gândești și să ți se pară ca ai dat prea mult, că nu trebuia să dai atâtă și că nu primești cât ai oferit, nu cred că se poate spune că-i vorba de o prietenie adevărată. O prietenie adevărată se bucură când oferă, pentru că bucuria vine chiar din faptul că oferi, că oferi bucurie, speranță, mângâiere și ajutor pentru cel pe care îl ai în considerație ca fiind prieten.

Oferind, din ceea ce de fapt, Dumnezeu ți-a dat, nu te mai întrebi ce-ți dă celălalt în schimb pentru ceea ce ai oferit tu, bucuria ta venind din însuși faptul că oferi.

Nu știi dacă v-ați gândit vreodată la ceea ce privește porunca respectului. Cel care ne-a dat porunca iubirii ne-a dat și porunca cinstirii, porunca respectului "Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul." (Ioan 13,34). Poate nu direct, pentru că iubirea adevărată cuprinde și respectul: nu poți să iubești pe cineva și să-l defaimi în același timp. Nu poți să-l apreciezi pe facebook și să îl ocolești pe stradă. Nu poți să te mândrești cu sute de prieteni în mediul virtual, iar bucuriile sau necazurile să le porți singur. Ori îl iubești și-l respecti, ori, dacă nu-l respecti, înseamnă că nu-l iubești. Poate veți spune că greșesc...s-ar putea să aveți dreptate. Din respectul pentru prietenul primit în dar de la Dumnezeu, bătrâna de la spital, nu cred că a uitat porunca iubirii aproapei.

Închei "pledoaria" mea despre prietenie, rugându-mă bunului Dumnezeu să ne ajute să fim prieteni adevărați, să înmulțim iubirea și respectul și să fim gata să-i ajutăm pe cei de lângă noi. Să ne ajute Dumnezeu să ne oferim prietenia cu toată bucuria, să avem bucurie din prietenie, să avem prietenie cu bucurie! Și-apoi, să facem tot posibilul să trăim în așa fel încât să fim și noi prietenii lui Dumnezeu, sa-L avem pe Domnul Hristos ca prieten, așa cum L-au avut ca prieten pe Domnul Hristos, ucenicii sai, Lazăr, Marta, Maria și toți sfinții săi.

jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Interviu cu părintele misionar ortodox Floyd Frantz (1)

Am venit în România prima dată în 1998 și la acea vreme mi-a dat seama că este nevoie de un program dedicat adicțiilor. Am fost de confesie romano-catolic dar m-am convertit la ortodoxie întrucât am simțit-o mai aproape de inimă, o simțeam mai reală mai concretă, mai simplă. Ortodoxia nu este ceva ce o experimentăm mental prea mult ci în inima.

Cu ce vă ocupați?

“Încerc să găsesc căi de a trăi prin care să Îl servesc pe Dumnezeu. Dumnezeu e Tot, El nu are nevoie de mine, dar ne-a lasat Cuvantul prin sf Scriptură și ne-a spus să ne iubim unii pe alții și să încercăm să ne ajutăm unii pe alții. Uneori, pentru unii oameni acest fapt înseamnă ceva iar pentru alții altceva. Nu toți îl servim pe Dumnezeu la fel dar trebuie să încercăm să o facem și este necesar să aflăm cum se aplică individual pentru fiecare dintre noi în viața noastră. Aici multi oameni se poticnesc căci Dumnezeu ne dăruiește, dar noi eșuăm să ne dăruim Lui. O metodă să ne dăruim Lui, e iubindu-ne unul pe celălalt. Îl iubim pe Dumnezeu când ne iubim unul pe celălalt.

Este responsabilitatea noastră să ajutăm cu orice putem Biserica. Rolul Bisericii e critic pentru mântuirea noastră dar e și parte din cultura noastră”

Spuneți-ne despre cum se tratează adicțiile.

Este o diferență între boala, patologică prin care trece alcoolicul (persoanele cu adicții în general), și boala de care suferă de fapt. În mod greșit, de multe ori se tratează simptomele nu boala însăși întrucât adicțiile (droguri, sex, pornografie, jocuri de noroc șamd.) sunt tulburări la nivel spiritual. E o diferență mare între a înlătura un obicei rău, ce poate fi înlăturat la un moment dat și adicții ce sunt mai presus de obișnuință, unde numai Dumnezeu poate ajuta.

Din acest motiv, terapia din grupul de Alcoolici Anonimi are un așa mare succes. Primul pas pentru o persoană dependentă e să admită că are o problemă. Parte din procesul de vindecare, ne gândim la relația noastră cu Dumnezeu și la ce trebuie

să schimbăm în această relație pentru a ne vindeca. În Vest oamenii au încercat să îl înțeleagă pe Dumnezeu la nivel rational și Părintele Romanidis Ioannis explica cel mai bine faptul că a Îl înțelege pe Dumnezeu la nivel mental, doar raționalizând, e peste natura noastră, întrucât noi putem doar să Îl experimentăm. Dacă nu admitem nevoia unei relații cu Dumnezeu, o relație bazată pe ceea ce ne învață și ceea ce ne spune, atunci, chiar dacă ne-ar da harul său noi nu am putea să îl folosim. E necesar să ne punem viața în conformitate cu voia Sa pentru noi. Dacă suntem creștini, dacă urmăm învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, trebuie să căutăm să facem voia Lui. Ca să fac o sinteză a întregului program de terapie, gândiți-vă ca noi spunem rugăciunea Tatal Nostru zilnic și spunem “facă-se voia Ta”. Ce vrea El ca eu să fac astăzi? Spunem de multe ori această rugăciune dar eșuăm să căutăm la un nivel personal, individual, în fiecare clipă, oră de oră, minut cu minut care este voia Sa pentru mine. De aceea, la această voie a Domnului este necesar să ne gândim la fiecare pas, cum ne comportăm cu ceilalți, dacă suntem amabili, respectuoși, dacă ne îngrijim familia, tradițiile noastre și așa mai departe. Boala alcoolului corupe mintea și îl face să creadă că ceea ce face e bine, dar el nu mai vede autodistrugerea pe care o manifestă.

Noi îi cerem Domnului să nu ne ducă în ispită dar oare nu ne ducem noi singuri în locuri ispititoare? De ce omul merge în bar să caute cafea și nu într-un loc unde vând doar cafea? De ce avem anturajul pe care îl avem, de ce ținem băutura în casă? Îi cerem să ne țină deoparte de ispite dar să ne întrebăm care e rolul nostru în asta, ce putem face noi în această privință. A te recupera din adicții e o muncă zilnică și doar câte o zi pe rând, pas cu pas. Viața se desfășoară în fața noastră în acest moment, aici și acum. Aici și acum, astăzi trebuie să mă întreb care e situația noastră prezentă, cum tratez oamenii, ce gânduri am, aici și acum? Terapia recuperării e o muncă de natură spirituală și în Sfânta Scriptură se vorbește mult despre asta. De exemplu, în Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel 7, 15, 18, 19, scrie: „Pentru că ceea ce fac nu știu, căci săvârșesc nu ceea ce voiesc, ci fac ceea ce urăsc... fiindcă a voi binele este în mine, dar a face binele nu aflu, căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc”
(*va urma*)

Traducere și interpretare

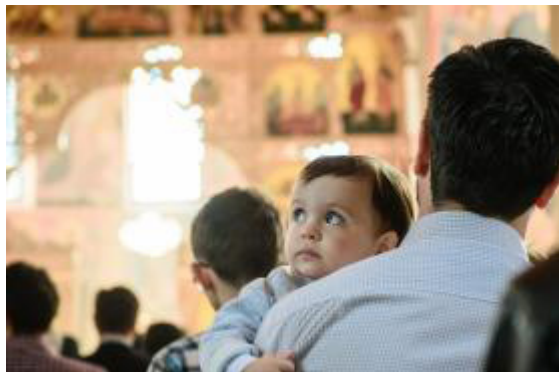
ec. Sorin Pavel - Parohia Sf. Vașile Tătărași

Câteva lucruri care ar trebui știute când suntem în biserică (1)

Sosirea la biserică

Pentru un motiv necunoscut, a devenit o obișnuință să se sosească la Biserică mult prea târziu. Este de preferat ca sosirea la Biserică să se facă înainte ca Sfânta Liturghie să înceapă. Dacă totuși sosiți după începerea slujbei, intrați în liniște observând ceea ce se întâmplă. Dacă se citește din Epistole sau din Sfânta Scriptură ori dacă se desfășoară Intrarea Mică sau Intrarea Mare vă rugăm să așteptați până se termină ca să găsiți un loc.

Dacă veniți în timp ce Preotul ține „Predica” deasemenea așteptați până se termină. Încercați să nu întrerupeți Liturghia în timp ce vă căutați un loc. Cea mai bună metodă de a evita aceste lucruri este să sosiți la timp și astfel nu va mai trebui să decideți dacă veți intra sau nu. Enoriașii care sosesc târziu la Liturghie să aducă pomelnicul după predica preotului și nu mai pot primi Împărtașanie.

Cum stăm în timpul slujbei ?

În biserica ortodoxă, statul „picior peste picior” este considerat nerespectuos. Dar am putea să stăm cu picioarele încrucișate în Biserică? Nu. Nu pentru că este greșit ci pentru că ar deveni o poziție mult prea confortabilă și relaxantă pentru a fi în Biserică. Ar fi ca și când ați fi acasă în scaunul dumneavoastră preferat stând cu picioarele încrucișate și lăsat pe spate, ceea ce ar putea favoriza ca mintea dumneavoastră să nu mai fie concentrată la slujba care se desfășoară.

De altfel, faptul că putem sta jos în Biserică este mai degrabă o concesie și nu modul normal pentru rugăciune pentru că nu vrem să fim prea relaxați și cu mintea în altă parte decât la Liturghie. Ar fi de preferat să alternați statul în picioare cu statul pe scaun.

Atunci când stați pe un scaun sau în strană, stați cu picioarele apropiate fiind gata oricând să vă ridicați în momentele indicate. Încrucișați-vă mâinile pentru rugăciune și nu picioarele!

În picioare sau șezând ?

Postura tradițională pentru rugăciune și închinare în Biserica Ortodoxă este în picioare. În Biserica Ortodoxă de obicei, nu există nici bănci în biserici. Strănile de pe pereții laterali sunt de obicei rezervate pentru bătrâni și infirmi. Înainte de toate este de preferat să se stea în picioare în timpul slujbei.

Când ar trebui să stăm cu certitudine în picioare?

Întotdeauna în timpul citirii Evangheliei, micilor și marilor Intrări, momentul împărtășirii credincioșilor, ori de câte ori preotul dă o binecuvântare sau încheiere. Dacă aveți îndoieli, stați în picioare. Nu este niciodată greșit să stați în picioare în biserică.

Aprinsul lumânărilor

Aprinsul lumânărilor este o parte importantă în cultul Bisericii Ortodoxe. Le aprindem când ne rugăm, făcând o ofrandă care însoțește rugăciunile noastre. Ortodocșii în mod normal aprind lumânări când intră în biserică și acesta este de obicei cel mai bun timp să aprindem lumânările, dar sunt și momente când nu trebuie să le aprindem. NU este potrivit să aprindem lumânări în timpul Epistolelor sau citirilor din Sfânta Evanghelie, micilor și marilor intrări, predicilor și de multe ori când credincioșii sunt în picioare. Dacă ați ajuns după ce Sfânta Liturghie a început, un sfat bun este să așteptăm ca oamenii să se așeze, dacă sunt în picioare în timpul unei rugăciuni, după care să aprindem lumânările. Orice altă ocazie este bună pentru aprinsul lumânărilor.

Înăuntru și afară

Câteodată pare să fie prea mult trafic în spatele Bisericii în timpul Liturghiei. Este de parcă am avea o ușă rabatabilă pe care o folosesc și adulții și copiii. Este de preferat să folosiți toaleta înainte de a sosi la Biserică. Dacă vă împărtășiți, nu trebuie să mâncați sau să beți nimic, deci nu aveți nevoie de apă. Vă rugăm veniți la Biserică pentru slujbă și rugăciune și nu pentru socializare. Este de înțeles dacă aveți nevoie să ieșiți cu copiii mici afară. Dacă un copil are nevoie să iasă din Biserică în timpul slujbei, vă rugăm să ieșiți afară în liniște. Acordați-vă suficient timp pentru ca copilul să se liniștească și apoi întoarceți-vă la Liturghie respectând aceleași reguli ca și când ați fi venit târziu (nu intrați în timpul citirii din Sfânta Scriptură, Epistole sau al Predicii). *(continuare în numărul viitor)*

pr. Iulian Negru

Câteva învățături despre Sfintele Sărbători - pr. Cleopa Ilie (1)

Prea Bunul Dumnezeu a lăsat Duminicile și sărbătorile de peste an ca pe niște limanuri pentru corăbiile sufletelor noastre ce aleargă prin valurile și furtunile vieții, ca pe niște popasuri de odihnă pentru călătorii împovărați ce suntem, popasuri duhovnicești pentru odihna sufletelor noastre, care în fiecare zi și ceas se află în luptă cu valurile veacului de acum. După cum știm cu toții, omul, muncind, se ostenește și cu trupul, și cu sufletul său. Cu trupul fiindcă orice lucru – și mai ales munca cea grea – cere efort, trudă și oarecare durere până ce se duce la îndeplinire. Vedem uneori că și după un ceas sau două de muncă grea ne obosim; dar nevoia de cele strict necesare pentru viața de aici ne face să ne silim la muncă nu două-trei ceasuri, ci zile întregi, și uneori chiar și nopțile le facem zile pentru a lucra și a spori noi în cele ce ne sunt de trebuință.

Nu e rea munca, ci este un lucru cinstit și de nevoie tuturor oamenilor; ba chiar, după învățatura Sfintei Scripturi, munca este și obligatorie pentru neamul nostru omenesc (Ieșirea 20, 9; Deuteronomul 5, 13; Ecclesiastul 9, 10 și 11,6; Romani 12, 11; Efeseni 4, 28; I Tesaloniceni 4, 11 ș. a.). Încă vedem că Dumnezeu i-a dat lui Adam poruncă – chiar în rai fiind el – să lucreze pământul și să-l păzească (Facerea 2, 15).

Iar după căderea strămoșilor Adam și Eva, mai cu dinadinsul li s-a poruncit să muncească și întru sudoarea feței lor să-și mănânce pâinea, până ce se vor întoarce în pământul din care au fost luați (Facerea 3, 18-19). Munca este deci de neapărată trebuință pentru împlinirea nevoilor noastre (Pilde 27, 23-27; Fapte 20, 34) și pentru împlinirea trebuinței altora (Efeseni 4, 28; Pilde 13, 4-11). Marele apostol Pavel, arătând că munca este un lucru cinstit și de mare nevoie oamenilor, a zis: „Cela ce nu lucrează, nici să nu mănânce!” (II Tesaloniceni 3, 10).

Dar cum spuneam mai înainte, omul la muncă, și mai ales la muncă grea, obosește nu numai cu trupul, ci și cu sufletul său, prin grija și încordarea atenției ce trebuie a depune spre a face lucrul bun și cu spor. Omul obosește și cu partea văzută – adică trupul – și cu cea nevăzută a sa – sufletul – la lucrul său de fiecare

zi și ceas. Pentru aceea Prea Bunul Dumnezeu, Care a zidit pe om și știe neputința lui, i-a rânduit lui anumite sărbători peste an, ca pe niște popasuri în care el să se odihnească și cu trupul, și cu sufletul său de multele sale griji și osteleni.

Iar fiindcă sufletul omului e nemuritor și are ca patrie cerul și veșnicia veacului viitor, Dumnezeu i-a rânduit lui sărbătorile spre a le prăznuți pe ele nu trupește și păgânește, ci sufletește și duhovnicește, după cum auzim că ne învață Sfânta Scriptură, zicând: „Tot lucrul trupesc nu veți face într-însele” (Leviticul 25, 35); iar în alt loc ne spune dumnezeiasca Scriptură ca în zi de sărbătoare să nu facem nici un lucru, fără numai pe cele ale sufletului (Deuteronomul 15, 8). Dar care sunt cele ale sufletului? Iată care: sfățuirea cea duhovnicească, rugăciunile cele de acasă, mergerea la Sfânta Biserică, slavosloviile, citirea Psaltirii, ascultarea dumnezeieștii Liturghii, milostenia la săraci, citirea Sfintelor Scripturi și a celorlalte cărți sfinte, ajutorarea văduvelor, cercetarea celor bolnavi, facerea de bine la cei din nevoi și altele de acest fel. Și măcar că aceste fapte bune se cade creștinului a le face în toată vremea, mai cu osebire este însă bine a le face pe ele în Duminici și sărbători.

Încă li se cade creștinilor, în zilele sfinte ale sărbătorilor, a aduce după putere din agonisita lor și jertfă la sfintele biserici, spre a fi binecuvântați de Dumnezeu ei și cele ale lor. Deoarece Însuși Dumnezeu a poruncit, zicând: „... dar nimeni să nu se înfățișeze înaintea feței Domnului cu mâinile goale, ci fiecare să vină cu dar în mâna sa, după cum l-a binecuvântat Domnul Dumnezeu” (Deuteronomul 16, 16-17). Iar dacă cineva este sărac și nu are de unde aduce jertfe la Biserică, apoi să-I aducă Lui duh umilit, inimă înfrântă și smerită, care sunt jertfe bineplăcute lui Dumnezeu (Psalmi 50, 18).

Și iarăși Sfânta Scriptură zice: „Și te vei veseli în ziua sărbătorii tale înaintea Domnului Dumnezeului tău, tu și feciorul tău, și fata ta, și sluga ta, și slujnica ta, și levitul care este în cetățile tale, și nemernicul, și săracul, și văduva care este între voi” (Deuteronomul 16, 11). Dar ce fel de veselie ne îndeamnă să facem noi înaintea Domnului în zile de sărbătoare? Cu adevărat este vorba despre veselia cea vrednică de plăcerea Domnului, adică despre cea fără de păcat, despre cea adevărată și duhovnicească. Această bucurie duhovnicească ne-o pricinuieste lucrarea tuturor faptelor bune mai sus arătate. *(Va urma)*

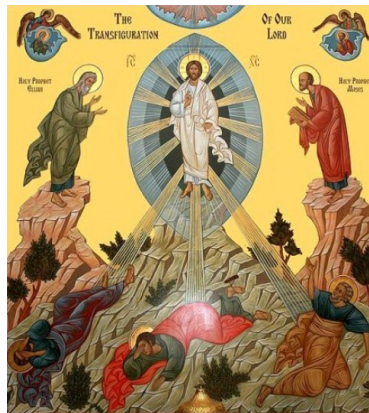
Sursa: Pr. Cleopa- Predici la duminicile de peste an - Editura Scara Bucuresti 2002

Schimbarea la Față - Tradiții și obiceiuri populare

Sărbătorită pe data de 6 august, Schimbarea la Față a Domnului nostru Iisus Hristos este unul din cele 12 praznice împărătești. Sărbătoarea are ca și semnificație momentul în care apostolii Mântuitorului, aflați pe muntele Tabor, s-au convins că acesta nu este doar un prooroc al lui Dumnezeu, ci chiar Fiul Lui Dumnezeu.

Schimbarea la Față mai este numită în popor și Obrejenia, Pobrojenia sau Probojeni. Denumirea Obrejenie vine din slavonă, "obrejenie" semnificând transformare, schimbare.

Se spune că, cine spală haine în această zi va fi năpădit de păduchi și ploșnițe. Femeile însărcinate, dacă vor ține această zi, vor avea o naștere ușoară, iar copiii ce îi vor naște vor fi sănătoși. Fetele nu-i bine să se spele în această zi pentru că nu le mai crește părul, așa cum nu mai crește iarba. Despre oamenii care nu-și văd umbra capului la răsăritul soarelui, în dimineața zilei, se spune că vor muri până la sfârșitul anului.

Biserica a rânduit ca de sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului, să se facă dezlegare la pește pentru bucuria praznicului.

În această zi nu este bine să te cerți cu nimeni și nici să fii certat de către cineva, că așa vei fi tot anul, până la următoarele Probajenii. Oamenii care se roagă în această zi să scape de o patimă (beție, fumat, preacurvie, etc.), sigur vor fi vindecați.

În această perioadă se sfințesc grădinile, boabele de grâu pentru semănat și recoltele. Credincioșii duc la biserică prinoase din roadele pe care le au. Acestea vor fi binecuvântate de preot și împărțite celor sărmani. Din 6 august, toamna începe să-și între treptat, treptat în drepturi. De acum înainte, iarba nu mai crește, păsările se pregătesc să plece spre țările calde, insectele se pregătesc să intre în pământ. Frunzele copacilor încep să ruginească. Dacă în Ziua Schimbării la Față vremea este însorită și plăcută, toamna va fi una roditoare și îmbelșugată. În schimb, dacă plouă toamna va fi una mohorâtă. În popor se spune că dacă în postul Adormirii Maicii Domnului plouă mult, iarna care va veni va fi una plină de ninsori.

ing. Maria Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Bibliografia: Tradiții creștine și ritualuri populare românești - M. Filipoiu

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Marți, 15 august, creștinii ortodocși, sărbătoresc praznicul ortodox al Adormirii Maicii Domnului. În conformitate cu Sfânta Tradiție, Preacurata s-a săvârșit din viață ca orice ființă omenească, „adormind”, după cum indică și numele sărbătorii. Ucenicii

Mântuitorului au fost aduși în mod miraculos la acest eveniment și au fost cu toții prezenți, cu o singură excepție, atunci când Maica Domnului și-a dat ultima suflare. Apoi, ea a fost îngropată. Apostolul Toma a ajuns câteva zile mai târziu și dorind să o vadă încă o dată, i-a convins pe ceilalți să deschidă mormântul Maicii Domnului și au descoperit că trupul Ei nu se mai afla acolo.

Praznicul poartă numele de Adormirea Maicii Domnului, pomenind trecerea ei din această viață, cuvântul „adormire” traducând grecescul „koimisis”, care înseamnă adormirea într-o moarte (de aici vine și cuvântul „cimitir”).

Sărbătoarea este precedată de 14 zile de post aspru, cu dezlegare la untdelemn și vin, sâmbăta și duminica, cu excepția praznicului Schimbării la Față (6 august), când credincioșilor le este îngăduit să mănânce pește, indiferent de ziua în care ar cădea.

În România, Adormirea Maicii Domnului sau, după cum i se mai spune în popor, Sfânta Marie Mare este din cele mai îndrăgite sărbători ortodoxe, mai ales datorită evlaviei deosebite față de Născătoarea de Dumnezeu. Un foarte mare număr de biserici și de mănăstiri poartă acest hram și în multe locuri, cu această ocazie se organizează pelerinaje la mănăstirile care-și cinstesc astfel ocrotitoarea.

“Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu ai părăsit de Dumnezeu Născătoare. Mutatu-te-ai la viață, fiind maica Vieții și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte sufletele noastre.”

Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul - istorie și tradiție

În fiecare an, pe data de 29 august, creștinii Ortodocși prăznuiesc cu evlavie și tristețe moartea martirică a Prorocului Ioan Botezătorul. Este ultima mare sarbatoare din anul bisericesc, pentru că pe 1 septembrie începe un nou an.

Ioan Botezătorul este cel mai mare profet al Vechiului Testament. Numit de Sfinții Părinți „Îngerul pustiei”, prorocul Ioan Botezătorul a dezvăluit lumii, pentru prima dată, că Iisus este Mesia trimis de Dumnezeu.

Sărbătoarea închinată Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul este o zi de de post aspru. Totodată, creștinii postesc în această zi urmând exemplul Profetului Ioan Botezătorul, cel mai mare postitor dintre oameni. Sfântul Ioan Botezătorul s-a încumetat să-l mustre înaintea tuturor, cu asprime, pe regele Irod, pentru că trăia în desfrânare cu Irodiada (care îi era cumnată): „Nu-ți cade ție să ai de soție pe femeia lui Filip, fratele tău!” (Matei 14, 4). La porunca regelui Irod, Sfântul Ioan este închis în temniță. Sfântul Ioan se afla acum la bunul plac al Irodiadei, care îl urăște de moarte. Sărbătorindu-și ziua, Irod, amețit de vin, dar mai ales de dansul provocator al Salomeei, fiica Irodiadei, i-a făgăduit acesteia orice dorește. Îndemnată de mama sa, Salomeea a zis: „Dă-mi aici, pe tipsisie, capul lui Ioan Botezătorul”. Și regele a poruncit să i se dea.

Astfel a fost tăiat capul Sfântului Ioan din porunca unui rege netrebnic, dus la pierzanie de către o femeie nelegiuită. Ucenicii sfântului i-au luat trupul și l-au înmormântat.

Capul Sfântului Ioan a avut, după tradiția Bisericii, o istorie aparte, fiind de trei ori pierdut și de trei ori aflat. În ziua de 29 august, când prăznuim Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, există credința în popor că nu trebuie să se folosească cuțitul, totul se rupea cu mâna. În popor se vorbea și de începerea unui post, numit „de la cruce până la cruce”, un post care ținea până pe 14 septembrie (Înălțarea Sfintei Cruci), neconsemnat în calendarul creștin, care avea rolul de a-i curăți pe cei care au săvârșit omoruri sau alte păcate grave.

ing. Maria Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Bibliografia: Sinaxar - Viețile Sfinților

Calendar crestin ortodox - August 2017

- 1 M Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 Mc. Macabei (Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului)
- 2 M Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Binecredinciosul Împărat Justinian cel Mare
- 3 J Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea, Sf. Teodora din Tesalonic
- 4 V Sf. 7 tineri din Efes; Sf. Mc. Tatuit; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia
- 5 S Înaintepăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Cuv. Ioan Iacob de la Neamț
-
- 6 D † Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (Dezlegare la pește)
Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare - potolirea furtunii); Ap. II Petru I, 10-17; I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XVII, 1-9; Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9
- 7 L †) Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. Dometie Persul; Sf. Mc. Narcis, Patr. Ierusalimului
- 8 M Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep. Cretei
- 9 M † Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin
- 10 J Sf. Mc. Arhid. Lavrentie; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Sf. Mc. Ipolit
- 11 V † Sf. Nifon, Patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid
- 12 S Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton (Dezlegare la ulei și vin)
-
- 13 D Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei (Odovania Praznicului Schimbării la Față) (Dezlegare la ulei și vin)
Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10
- 14 L Înaintepăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Prooroc Miheia (Prohodul Maicii Domnului)
- 15 M † Adormirea Maicii Domnului
- 16 M Sf. Mahramă a Domnului; † Sf. Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fi ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache; Cuv. Iosif de la Văratec
- 17 J Sf. Sfințit Mc. Miron; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs
- 18 V Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon
- 19 S Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla
-
- 20 D Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor
Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11
- 21 L Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. Donat diac., Romul pr., Silvan diac. și Venust
- 22 M Sf. Mc. Agatonic, Antuza, Zotic, Irineu și Or
- 23 M Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu (Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului)
- 24 J Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation
- 25 V Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit
- 26 S Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic
-
- 27 D Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei
Duminica a XII-a după Rusalii (Tânărul bogat); Ap. I Corinteni XV, 1-11; Ev. Matei XIX, 16- 26; glas 3, voscr. 1
- 28 L Cuv. Moise Etiopianul; Sf. Mc. Diomid; Sf. Ana Proorocița, fiica lui Fanuel
- 29 M † Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Teodora (Post negru)
- 30 M † Sf. Ier. Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului; †) Sf. Ier. Varlaam, Mitr. Moldovei; † Cuv. Ioan de la Râșca și Secu
- 31 J Punerea în raclă a brâului Maicii Domnului; Sf. 366 de Mc. din Nicomidia

Cuvântul părintelui paroh

Vă mulțumim în numele Domnului și al comunității noastre pentru orice gest de compasiune și sacrificiu pe care l-ați făcut pentru susținerea bisericii noastre.

Cuvintele nu pot exprima îndeștul bucuria pe care o simțim atunci când un om se vindecă de patimile sale cu ajutorul semenilor, prin mila Domnului.

Ne menținem în continuare dorința noastră de a avea o comunitate vie, care să mențină într-o formă concretă și continuă acte de caritate pe plan local cum ar fi: ajutorarea sărmanilor, vindecarea persoanelor cuprinse de patimi, alinarea, consilierea persoanelor singure și reintegrarea acestora și orice alta formă de ajutorare a persoanelor deznădăjduite.

Întrucât angajamentele noastre caritabile către cei nevoiași sunt posibile prin mila comunității, contribuția fiecărui membru, indiferent de valoarea acesteia, cu donatii după posibilitatea fiecăruia, constituie o mână întinsă, un semn că Dumnezeu întradevăr există, pentru fiecare dintre noi.

Al vostru nevrednic slujitor,

Pr. Iulian

Colectivul de redacție:

Pr. Iulian Negru

Sorin Pavel

Eugen Antohi

CONTACT

Parohia Sf. Ier. Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: <http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/>

Cont CEC - RO12CECEIS0108RON1150902